

ROZVAN, ȘTEFAN

n. 16/23 aprilie 1874, Salonta, jud. Bihor
d. 1949, Ciacova, jud. Timiș

S-a născut în familia avocatului Gheorghe Rozvan (Rozvany), căsătorit cu Maria (n. Ilovici). Acesta deținea și o avere impresionantă (peste 1700 iugăre). A urmat studiile la Gimnaziul superior reformat din Sighetu Marmăției și Gimnaziul superior reformat din Debrețin, după care s-a înscris la Academia Regală de Drept din Oradea (1893-1895), trecând la Facultatea de Drept a Universității Regale Maghiare din Budapesta (1895/1896, 1896/1897).

Încă din anii studenției s-a implicat în acțiunile de protest ale studenților români de la universitățile din Austro-Ungaria. A fost unul dintre studenții care au protestat pe diverse căi și au manifestat împotriva autorităților care au făcut proces memorandurilor în mai 1894. A făcut parte din generația Maniu, Vlad, Dăianu, Vaidașu.

Stagiatura o face la Arad în perioada 14 aprilie 1897- 1 mai 1900. După ce obține dreptul de liberă practică, se înscrie în Baroul Arad și activează aici în perioada 1 ianuarie 1901-15 iunie 1903. După această dată se mută în Ilia, comitatul Hunedoara, unde și deschide propriul birou de avocat.

Va activa în toate planurile, atât social și cultural, cât și economic și politic. A aderat încă înainte de a se muta la Ilia la grupul neoactivist de la Orăștie inițiat de Aurel Vlad.

Se apropie atât de fruntașii naționali din Deva (Francisc și Alexandru Hossu-Longin, A.A. Nicoarășu.), cât și de grupul de la Orăștie (Ioan Mișu, Aurel Vlad, I.I. Vulcu).

Îl va susține pe Aurel Vlad cu ocazia alegerii parțiale de la Dobra (iulie 1903), când avocatul orăștian reușește să înfrângă candidatul maghiar al partidului guvernamental și să obțină un mandat de deputat în Parlamentul de la Budapesta. Se va implica și în celelalte campanii electorale, în 1906 candidând el însuși, însă fără succes.

A fost fondator alături de alți fruntași la institutele de credit din comitatul Hunedoara, dar are un mare merit la înființarea Băncii „Progresul” din Ilia, pe care a și condus-o multă vreme.

În toamna anului 1918 va fi principalul lider în organizarea Consiliului Național Român și a Gărzilor Naționale Române din Ilia. Este ales în conducerea CNR din circumscripția electorală Dobra, fiind delegat (la 24 noiembrie 1919) alături, printre alții, de avocatul Simion Dragomir, să reprezinte alegătorii de aici la Adunarea Națională de la Alba Iulia.

După decretarea Unirii va fi ales membru în Marele Sfat Național.

O perioadă va profesa avocatura în Cluj, după care revine la Ilia.

În anul 1929 va fi numit prefect al județului Hunedoara. În perioada mandatului său are loc violenta grevă a minerilor din Lupeni. Decizia unei intervenții energice, pentru a nu periclita viața minerilor aflați în abataje, dat fiind faptul că fusese ocupată uzina electrică de către greviști, îi va fi imputată de către liberali, dar mai ales de către istoriografia marxistă.

Se va muta la Ciacova, unde devine notar public.